

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata DREWİN

Protokolant: Bartłomiej Fachinetti

przy udziale Prokuratora -----

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2014 roku w Warszawie

sprawy

G. S., syna Z. i D. z domu G., urodzonego (...) w R.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 czerwca 2013 roku w W.przy ul. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że znajdując się pod wpływem środków odurzających tj. kokainy, kierował pojazdem B.o nr rej. (...)w ruchu drogowym;

to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

I. ustala, iż oskarżony **G. S.** dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu i uznając, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne w stosunku do oskarżonego **G. S.** warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego **G. S.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

III. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego **G. S.** środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy kategorii B nr (...) od dnia 15 czerwca 2013 roku do dnia 10 stycznia 2014 roku;

IV. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego **G. S.** świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. zasądza od oskarżonego **G. S.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem opłaty, oraz kwotę 90 (dziewięćdziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków.

UZASADNIENIE

G. S.został oskarżony o to, że w dniu 15 czerwca 2013 r. w W.przy ul. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że znajdując się

pod wpływem środków odurzających, tj. kokainy, kierował pojazdem mechanicznym m-ki B.o nr rej. (...)w ruchu drogowym, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 czerwca 2013 r. ok. godz. 10:05 patrol Policji w składzie sierż. sztab. T. K. i sierż. K. K. zauważyli jak z klubu (...) położonego przy Al. (...) w W. wychodzą G. S. i P. K.. Obaj mężczyźni wsiedli do samochodu marki (...) o nr rej. (...) P i odjechali w kierunku Centrum, a na R. de G.'a zawrócili w kierunku P.. Policjanci zatrzymali pojazd do kontroli na wysokości Al. (...). Badanie alkomatem wykazało, że G. S. nie znajdował się pod wpływem alkoholu. Podczas kontroli osobistej sierż. sztab. T. K. znalazł w portfelu G. S. banknot o nominale 100,00 zł z pozostałością białego proszku. Ponieważ G. S. po znalezieniu banknotu zaczął zachowywać się nerwowo został poddany badaniom na obecność środków odurzających. G. S. został poddany badaniu moczu z wynikiem dodatnim na obecność cannabinoli, opiat i kokainy, oraz badaniu krwi, które wykazało obecność kokainy w stężeniu 71,50 ng/ml. W trakcie pobierania krwi G. S. był przytomny i spokojny, mowa wyraźna, skóra twarzy normalna, tętno miarowe, źrenice normalne, chód pewny, podnoszenie przedmiotów z ziemi pewne, objaw R. i próba palec-nos ujemne, orientacja prawidłowa. **Dowód:** wyjaśnienia G. S. – k. 37-38, zeznania K. K. – k. 16, protokół zatrzymania G. S. – k. 2, protokół przeszukania G. S. – k. 3-4, zlecenie pobrania moczu – k. 6, wynik badania moczu – k. 7, opinia biegłego toksykologa – k. 56-60, sprawozdanie z analizy krwi – k. 61, protokół pobrania krwi – k. 62.

Opisane wyżej stężenie kokainy we krwi wskazuje, że G. S. znajdował się pod wpływem środka odurzającego w postaci kokainy. **Dowód:** opinia biegłego toksykologa – k. 56-60.

G. S. nie był dotychczas karany. **Dowód:** karta karna – k. 55, 145.

Oskarżony G. S. przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że rankiem 15 czerwca 2013 r. pojechał do swoich znajomych, którzy bawili się w klubie (...). W trakcie krótkiego pobytu w tym klubie nie spożywał alkoholu ani nie brał narkotyków. Oskarżony wyjaśnił, że istnieje możliwość, że osoby bawiące się w klubie zażywały narkotyki i ktoś dosypał mu je do wody mineralnej, którą zostawił na stoliku. Oskarżony wyjaśnił, że nie czuje się winny zarzucanego mu czynu. Oświadczył, że nie zażywa narkotyków i nie chce brać udziału w terapii (k. 16-17).

W postępowaniu sądowym oskarżony G. S. poparł wniosek swojego obrońcy o warunkowe umorzenie postępowania karnego (k. 142).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Art. 66 § 2 k.k. wyłącza możliwość warunkowego umorzenia postępowania w sprawie o przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata.

Dokonując w sprawie ustaleń faktycznych Sąd opierał się na zeznaniach K. K. (k. 16), opinii biegłego toksykologa (k. 56-60), protokole pobrania krwi (k. 62), wyniku badania moczu (k. 17) oraz dokumentach urzędowych w postaci protokołów zatrzymania (k. 2) i przeszukania (k. 3-4) oskarżonego, a także kart karnych (k. 55, 145). Zeznania K. K. Sąd uznał za wiarygodne, gdyż były logiczne i spójne, w ocenie Sądu rzetelnie przedstawiały powody zatrzymania pojazdu kierowanego przez oskarżonego do kontroli oraz podstawę powzięcia podejrzeń o zażyciu przezeń środka odurzającego. Sąd uznał również za wiarygodną opinię biegłego toksykologa, uznając ją za logiczną i spójną. Biegły wskazał podstawy swojego wnioskowania oraz przesłanki, na których je oparł. Wywód opinii należy ocenić jako uporządkowany i przejrzysty. Opinia biegłego nie była także kwestionowana przez strony. Sąd dał

także wiarę załączonym do akt dokumentom urzędowym, albowiem ich wiarygodność nie budzi wątpliwości, jako dokumentów wytworzonych przez powołane do tego organy władzy publicznej, zgodnie z przysługującymi tym organom uprawnieniami, w oparciu o obowiązujące przepisy prawa.

Wyjaśnieniom G. S. złożonym w postępowaniu przygotowawczym Sąd nie dał wiary w tym zakresie, w jakim negował on swoją winę. W ocenie Sądu, zwłaszcza mając na uwadze fakt złożenia przez oskarżonego wniosku o warunkowe umorzenie postępowania, co w okolicznościach sprawy uznać należy, za przyznanie się do winy, treść wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym uznać należy za przyjętą na tym etapie postępowania linię obrony. W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego zostały uznane przez Sąd za wiarygodne.

Zachowanie G. S. wypełniło znamiona przestępstwa opisanego w art. 178a § 1 k.k. Penalizuje on prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Przestępstwo to jest przestępstwem umyślnym. Oznacza to, że jego sprawca musi mieć świadomość znajdowania się w stanie nietrzeźwości lub odurzenia, aczkolwiek nie musi uświadamiać sobie ilości alkoholu w wydychanym powietrzu. Wskazać należy, iż oskarżony w postępowaniu przygotowawczym kwestionował swoją świadomość pozostawiania pod wpływem środka odurzającego, co prowadziło do przyjęcia, że swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynu z art. 178a § 1 k.k. Jednak w ocenie Sądu, poprzez złożenie przez oskarżonego wniosku o warunkowe umorzenie postępowania, oskarżony wycofał się z tej deklaracji i tym samym potwierdził, że miał świadomość, że siada za kierownicą znajdując się pod wpływem środka odurzającego.

Pod pojęciem „pojazdu mechanicznego” rozumieć należy każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower (patrz: uchwała Sądu Najwyższego Izba Karna z dnia 28 lutego 1975 r., sygn. V KZP 2/74). Przez prowadzenie pojazdu rozumieć należy wprowadzenie go w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie w sposób zgodny z konstrukcją pojazdu (patrz: Andrzej Marek, „Kodeks karny. Komentarz”, LEX 2010). Przez pojęcie „ruchu lądowego” rozumieć należy ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz we wszystkich miejscach dostępnych dla powszechnego użytku (patrz: Magdalena Budyn-Kulik (w:) Marek Mozgawa (red.), „Kodeks karny. Komentarz”, LEX 2013).

Kodeks karny nie zdefiniował pojęcia „stanu pod wpływem środka odurzającego”. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się jednak, że „stanem pod wpływem środka odurzającego jest taki stan, który wywołuje – w zakresie oddziaływania na ośrodkowy układ nerwowy, zwłaszcza zakłócenia czynności psychomotorycznych – takie same skutki jak spożycie alkoholu powodujące stan nietrzeźwości” (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lutego 2007 r., sygn. V KK 128/06). Za przyjęciem tego rozwiązania przemawia fakt, że sam ustawodawca, określając te stany, już w samej ich nazwie dokonał zróżnicowania wpływu, jaki wywarł środek na organizm. W wypadku „stanu pod wpływem środka odurzającego” chodzi o taki stan, w którym środek odurzający wpłynął na organizm. Jaki to ma być wpływ, wynika z wykładni systemowej, a mianowicie z zamieszczenia tego zwrotu obok stanu nietrzeźwości. Oddziaływanie na ośrodkowy układ nerwowy, zwłaszcza w zakresie zakłócenia czynności psychomotorycznych, ma wywrzeć takie same skutki, jak spożycie alkoholu powodujące stan nietrzeźwości (patrz: Ryszard A. Stefański, „Wykroczenia Drogowe. Komentarz”, LEX 2011). W Polsce przyjmuje się, że stężenie kokainy we krwi wynoszące powyżej 20 ng/ml powodują zaburzenia sprawności psychomotorycznej porównywalne do stanu nietrzeźwości.

W momencie badania u oskarżonego stwierdzono stężenie kokainy we krwi na poziomie 71,50 ng/ml, w związku z czym Sąd uznał, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję występku z art. 178a § 1 k.k. Wobec powyższego w ocenie Sądu okoliczności sprawy nie budzą wątpliwości.

Stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie jest znaczny. Jakkolwiek prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego wiąże się z wywołaniem stanu zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w którym to już sam fakt wprowadzania w ruch pojazdów mechanicznych siłami przyrody, wiąże się ze zwiększonym ryzykiem niebezpieczeństwa nastąpienia ujemnych skutków dla uczestników takiego ruchu, to jednak biorąc pod uwagę okoliczności przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że zagrożenie wywołane przez oskarżonego było niewielkie, a oskarżony swoim zachowaniem nie spowodował żadnych ujemnych skutków.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania K. K. (k. 16) oraz protokół pobrania krwi (k. 62) wskazują, że zażyte narkotyki miały zgoła niewielki wpływ na sprawność psychomotoryczną oskarżonego. Wskazać należy, iż z zeznań K. K. w żaden sposób nie wynika, żeby w trakcie ruchu pojazdu marki B. kierowanego przez G. S. powstało jakiegokolwiek zagrożenie dla bezpieczeństwa komunikacyjnego. Z zeznań tych jednoznacznie wynika, że dopiero nerwowe zachowanie oskarżonego na widok banknotu ze śladami białego proszku doprowadziło do powzięcia przez interweniujących funkcjonariuszy podejrzeń, że oskarżony może znajdować się pod wpływem środków odurzających. Wcześniejsze zachowanie oskarżonego natomiast w żaden sposób nie dało policjantom podstaw do powzięcia takich podejrzeń. W związku z tym uznać należy, iż zachowaniem swoim oskarżony nie spowodował żadnej szkody, a sposób i okoliczności popełnienia przez niego czynu z art. 178a § 1 k.k. przemawiają za uznaniem, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu nie jest znaczny.

Na korzyść oskarżonego przemawiają także jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia. Oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, prowadzi własną działalność gospodarczą i osiąga z tego tytułu regularne dochody, nie był także dotychczas karany. Przemawia to za stwierdzeniem, iż popełnienie przezeń czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania stanowi jedynie incydent w jego życiu, a sam fakt uczestnictwa w postępowaniu w charakterze oskarżonego dostatecznie uświadomi mu naganność jego zachowania i sprawi, że oskarżony nie popełni przestępstwa nawet w sytuacji, gdyż postępowanie karne zostanie warunkowo umorzone.

W ocenie Sądu wypełnione więc zostały przesłanki warunkowego umorzenia postępowania określone w art. 66 § 1 k.k.

Wskazać także należy, iż spełniona została formalna przesłanka dopuszczalności warunkowego umorzenia postępowania określona w art. 66 § 2 k.k. Czyn opisany w art. 178a § 1 k.k. zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Na podstawie art. 67 § 1 k.k. Sąd określił okres próby na 1 rok. W ocenie Sądu okres próby w takim wymiarze jest wystarczający dla weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej dla oskarżonego.

Zgodnie z art. 67 § 3 k.k. umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. oraz zakaz prowadzenia pojazdów wymieniony w art. 39 pkt 3 k.k. do lat 2.

Wobec popełnienia przez oskarżonego przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych określając czas jego trwania na 1 rok, co jest związane z ustaleniem okresu próby w takim wymiarze. Stosownie do treści art. 63 § 2 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy kategorii B nr (...) od dnia 15 czerwca 2013 r. do dnia 10 stycznia 2014 r.

Sąd orzekł również wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 1.000,00 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wskazać należy, iż środek ten we wskazanej wysokości zaproponował sam oskarżony. Pozwala to mniemać, iż zrozumiał on naganność swojego zachowania i – co istotne – nie popełni więcej przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Art. 627 k.p.k. stanowi, że od oskarżonego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Zgodnie z art. 629 k.p.k. przepis art. 627 k.p.k. stosuje się odpowiednio przy warunkowym umorzeniu postępowania. Koszty sądowe Sąd ustalił w wysokości 190,00 zł, w tym 100,00 zł tytułem opłaty na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.); 50,00 zł tytułem opłaty za wydanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U. z 2003 r., Nr 151, poz. 1468); oraz 40,00 zł tytułem ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym i postępowaniu przez sądem I instancji na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 663).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.